

מ"ת 25166/07/15 - מדינת ישראל נגד עופר בודהנה

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

12 יולי 2016

מ"ת 25166-07-15 מדינת ישראל נ' אברג'יל(עציר) ואח'

בפני כב' השופט בני שגיא
המבקשת
נגד
המשיב

1. מדינת ישראל על-ידי ב"כ עו"ד אלכסנדרה קרא
12. עופר בודהנה (עציר)
על-ידי ב"כ עו"ד שי שורר

החלטה - משיב 12

כללי

1. בקשה למעצרו של משיב 12 (להלן בהחלטה זו - **המשיב**) עד תום ההליכים.
2. כתב האישום שהוגש במסגרת הפרשה המכונה "פרשת 512", כולל שלושה עשר אישומים, כאשר האישום הרביעי הוא האישום היחיד המיוחס למשיב במסגרתו, על פי הנטען, פעל בצוותא עם משיבים נוספים.
3. עד כה, ניתנו החלטות בעניינם של כל המשיבים למעט בעניינם של משיבים 1 ו-3, וזאת כמפורט להלן:
משיב 2, ונוכח היותו אסיר, הסכים למעצרו עד תום ההליכים.
בעניינם של משיבים 4, 9, 11, 14, 16, 17 ו-18 ניתנה החלטה במסגרתה הוריתי על מעצרם בפיקוח אלקטרוני (ההחלטה בעניין משיבים 11 ו-16 ניתנה בהסכמה). טרם ניתנה החלטת בית המשפט העליון בערר שהגישה המבקשת בעניינם של משיבים 4, 9 ו-13.
משיבים 5, 6, ו-15 נדונו לאחרונה לעונשי מאסר ממושכים במסגרת הליך שהתנהל בבית המשפט המחוזי בבאר שבע (26 שנות מאסר, מאסר עולם, ו-15 שנות מאסר, בהתאמה) ועל כן חזרה בה המבקשת מבקשת המעצר בעניינם.

בעניינו של משיב 7 ניתנה החלטה בבקשת המעצר, אולם עובר לשחרורו הצפוי של המשיב גובש בין הצדדים הסדר טיעון "סגור" במסגרתו המשיב הודה והורשע (בעובדות כתב אישום מתוקן) ונעצר בהסכמה עד תום ההליכים.

בענינים של משיבים 8, 10 ו-13, ניתנה החלטה במסגרתה הוריתי על מעצרו על תום ההליכים.

עובדותיו של האישום הרביעי הרלוונטי להכרעה בעניינו של המשיב

4. על פי האמור בכתב האישום, ולאור כישלון החיסול של רזנשטיין במשרד (כאמור בעובדות האישום השלישי), המשיכו חברי הארגון בהנחייתו של משיב 1 באיסוף מידע אודות שגרת יומו של רזנשטיין, וזאת על-מנת למצוא "שעת כושר" נוספת לגרום למותו.

כחודש ימים עובר ליום 17.11.03, בזמן שהייתו בבלגיה, זימן משיב 1 את חברי הארגון - משיב 2, עד המדינה ש.כ, עד המדינה א.ג ועד המדינה י.א לפגישה בבלגיה, אשר נועדה לקדם את תכנית הארגון לגרום למותו של רזנשטיין.

ביום 17.11.03 נסע משיב 2 יחד עם ש.כ ו-א.ג מישראל לבלגיה על-מנת להיפגש עם משיב 1 בביתו של משיב 4, באנטוורפן ובמקומות נוספים בבלגיה, בידיעתו ובהסכמתו של משיב 4 לקיום המפגש בביתו.

בין התאריכים 17.11.03 - 19.11.03 נועדו משיבים 1, 2, 4 ועדי המדינה ש.כ, א.ג ו- י.א במספר הזדמנויות, וקשרו קשר לגרום למותו של רזנשטיין. בשלב מסוים, חבר אליהם גם משיב 3.

במהלך המפגשים שתוארו לעיל עדכן משיב 1 את הקושרים כי רזנשטיין מגיע בקביעות למשרד להמרת מטבע אותו נהג לפקוד באופן קבוע ברח' יהודה הלוי 47 תל-אביב (להלן - **הצ'ינג'**) וכי זו הזדמנות לממש את מטרת הארגון ולגרום למותו.

משיב 1 הורה לקושרים להעביר כסף למימון החיסול מכספי הסמים שהתקבלו מ"העסקה הגדולה" (ראה עובדות האישום השני) לצורך רכישת אמל"ח, איסוף מודיעין ותשלום לפעילי שטח בארגון.

עד המדינה י.א הביע את מורת רוחו מכך שלא היה שותף לרווחי "העסקה הגדולה" ולכן סירב להשתתף במימון. בעקבות דבריו, הורה משיב 1 ל-י.א להתרחק ולא ליטול חלק בדיון אודות חיסול רזנשטיין.

במסגרת אותם מפגשים, נערך מפגש מחוץ לביתו של משיב 4, במסגרתו אמר משיב 1 לנוכחים כי עם הגעתם ארצה, ימסור עד המדינה א.ג כסף מזומן לעד המדינה ש.כ לצורך מימון החיסול, וזאת על דעתו של משיב 2.

נטען כי בעקבות סירובו של עד המדינה י.א להשתתף במימון תכנית החיסול, עשה משיב 4 מאמצים לאיתור מקורות כספיים ממקורות נוספים.

סמוך לאחר האמור, קשרו משיבים 9-14 יחד עם עדי המדינה ש.כ.וה.צ, ועל דעת משיב 1, קשר להוציא לפועל את תכנית החיסול באמצעות מטען חבלה רב עוצמה שיונח על גג הצ'ינג'.

ביום 20.11.03 ועם חזרתו של ש.כ. לארץ, נסע ש.כ. יחד עם משיבים 12-14 לביתו של ה.צ. על-מנת לשוחח עימו אודות המטען שהוא התבקש להכין.

בהמשך, ובהתאם להוראת משיב 1, ועל דעת משיב 2, מסר א.ג. 60,000 אירו במזומן לש.כ. לצורך קידום תכנית החיסול.

עובר ליום 11.12.03 נפגש ש.כ. עם משיב 3, והאחרון שאל אותו בדבר התקדמות תכנית החיסול בצ'ינג'. ש.כ. עדכן את משיב 3 כי הם פועלים לקידום התכנית, ומשיב 3 עודד אותו והאיץ בו לסיים את התכנית במהירות על-מנת שניתן יהיה להשתלט על כספו של רוזנשטיין.

כחודש ימים עובר ליום 11.12.03, פנה ש.כ. למשיב 9, בידיעתו של משיב 1, וביקש לקבל ממנו שלט להפעלת המטען. בהמשך, נועדו ש.כ. ומשיב 9 עם ה.צ. לצורך הכנת המטען, כאשר אותה פגישה התקיימה בתחנת דלק סמוך לקאנטרי דקל בתל-אביב. במהלך אותה פגישה, פנו ש.כ. ומשיב 9 לה.צ, וביקשו ממנו להכין מטען המיועד לחיסול רוזנשטיין. ה.צ. השיב בחיוב, ומנה בפניהם את האמצעים הדרושים להרכבת המטען. במעמד הפגישה ביקשו ש.כ. ומשיב 9 לברר האם שלט כמו "בפעם הקודמת" יתאים להפעלת המטען, וה.צ. השיב בחיוב.

למחרת, הונח סמוך לביתו של ה.צ. תיק המכיל אמצעי לחימה אשר נועדו להרכבת המטען, וה.צ. הרכיב את המטען בביתו והכניסו לקופסת קרטון. אותה העת, ובזמן שה.צ. הכין את המטען, שהה י.מ. עם משיבים 10 ו-11 בביתו של ה.צ., ובסיום הרכבת המטען, קיבל משיב 10 את המטען מה.צ. ועזב את הבית יחד עם משיב 11, בידיעה כי המטען שבידיהם ישמש להמתתו של רוזנשטיין.

בשלב מאוחר יותר, מסר משיב 10 את המטען לידי משיב 13, אשר הגיע לאסוף אותו, בשליחותו של ש.כ.

עובר ליום 11.12.03 הונח המטען על-ידי **משיב 12** ואדם בשם שלומי זאנה (להלן - **זאנה**) ובסיועו של ש.כ. על גג הצ'ינג'.

כשבועיים לאחר מכן, יצר ש.כ. קשר עם ה.צ. ונטען כי המטען אינו תקין, וכי יש צורך בהחלפת סוללה. סוכם כי המטען יוחזר לה.צ. על-מנת שיתקנו, במידת הצורך.

לאחר שהמטען הוחזר, תיקן אותו ה.צ. באופן של החלפת הסוללה למצבר של רכב בעל הספק גדול יותר, ובסיום התיקון, הגיע משיב 13 לביתו, כשהוא רכוב על אופנוע, וקיבל את המטען לידי. במקום נכחו אף עד המדינה א.צ., עד המדינה י.מ. ומשיב 10.

בהמשך, הונח המטען, פעם נוספת, על גג הצ'ינג' על-ידי **משיב 12** וזאנה ובסיועו של ש.כ.

במהלך מספר ימים עובר ל- 11.12.03 קיימו ש.כ., זאנה ומשיבים 12-14 תצפיות אל עבר הצ'ינג', בהמתנה להגעתו של רוזנשטיין ובמטרה להמיתו על-ידי הפעלת המטען.

ביום 11.12.03 הגיע רוזנשטיין לצ'ינג' מלווה במאבטחיו, כאשר באותה עת שהה משיב 13 בתצפית לעבר הצ'ינג', וזאנה המתין בקרבת מקום כששלט המטען בידיו.

עם יציאתו של רוזנשטיין מרכבו וכניסתו לצ'ינג' הודיע על כך משיב 13 לזאנה, והאחרון לחץ על השלט שהיה ברשותו, והפעיל את המטען.

בעקבות הפעלת המטען אירע פיצוץ רב עוצמה, כתוצאה ממנו נגרם מותם של נפתלי מגד ז"ל, רחמים צרויה ז"ל ומשה מזרחי ז"ל וכן נפצעו 51 אזרחים נוספים ובהם רוזנשטיין, מאבטחיו ועוברי אורח.

במסגרת אישום זה, מייחסת המבקשת למשיב שלוש עבירות של רצח, שלוש עבירות של חבלה בכוונה מחמירה במסגרת ארגון פשיעה, פציעה בנסיבות מחמירות במסגרת ארגון פשיעה (ריבוי מקרים), גרימת חבלה של ממש במסגרת ארגון פשיעה (ריבוי מקרים), וקשירת קשר לפשע במסגרת ארגון פשיעה.

טעוני הצדדים

5. ב"כ המבקשת, עו"ד אלכסנדרה קרא, הפנתה בטיעוניה לעדותו של עד המדינה ש.כ., אשר תיאר את מעורבותו של המשיב, כפי שזו פורטה בחלקים מכתב האישום. כראיית סיוע פוטנציאלית, נטען כי המשיב נחקר כבר בשנת 2004 בגין מעורבותו הנטענת באירועים, אולם אז, הכחיש לחלוטין היכרות עם המעורבים השונים, וזו התבררה כגרסה שקרית הן נוכח גרסאותיו המאוחרות בדבר קיומה של היכרות מוקדמת עם חלק מהדמויות (במיוחד עם עד המדינה ש.כ.) והן נוכח פלטי שיחות טלפון, מהם ניתן ללמוד כי במועדים הרלוונטיים היה המשיב בקשר טלפוני עם אותן דמויות. בנסיבות אלה, סברה ב"כ המבקשת כי יש מקום לקביעה לפיה המבקשת הוכיחה קיומה של תשתית ראייתית הנדרשת לשלב זה של ההליך.

6. ב"כ המשיב, עו"ד שי שורר, בטיעון מוקפד ומפורט, התייחס לצורך בהצגת ראיית סיוע גם בשלב זה של

ההלך, כפי שזו עולה מפסיקת בית המשפט העליון, וביקש שלא לראות את גרסתו המכחישה של המשיב בשנת 2004 ככזו המצמיחה ראייה מעין זו. כך נטען, כי אין לראות בראיות שהוצגו ככאלה המוכיחות כי ביום 20.11.03 ועם חזרתו של ש.כ. לארץ, נסע ש.כ. יחד עם משיבים 12-14 לביתו של ה.צ. על-מנת לשוחח עימו אודות המטען שהוא התבקש להכין. עו"ד שורר הפנה בהקשר זה לקביעותי ביחס לאותו מפגש נטען, כפי שאלה פורטו בהחלטה שניתנה בעניינו של משיב 14. עוד נטען בהקשר זה כי החוקר יוני חג'ג' "שתל" את "הגרסה הנכונה" בפיו של עד המדינה ש.כ., וזו אינה מתיישבת עם הודעתו של עד המדינה ה.צ. הובהר, כי בנסיבות אלה, יש לראות בעדותו של עד המדינה ש.כ. כעדות יחידה לשותפות בהנחת מטענים, ובהעדר סיוע, לא ניתן לקבוע כי קיימות ראיות לכאורה. נטען, כי למעט עד המדינה ש.כ., איש מעדי המדינה שגויסו בפרשה אינו מכיר או מתאר את פועלו הנטען של המשיב, וקריאה מדוקדקת של עדותו של עד המדינה ש.כ., מלמדת כי התיאור שנמסר על-ידו, לפיו המשיב מעורב בהנחת המטענים, נועד לייצר לעצמו טענת אליבי על-מנת שהיקף מעורבותו לא ימנע את חתימת הסכם עד המדינה עימו.

דין והכרעה

7. עיון בכתב האישום מלמד כי המבקשת מתארת את מעורבותו של המשיב בחמישה אירועי משנה הקשורים להנחת המטענים.

הראשון - השתתפות במפגש תכנון בביתו של עד המדינה ה.צ.; **השני** - השתתפות בצוותא עם עד המדינה ש.כ. (שבין לבין מצא את מותו) בהנחת המטען הראשון (והתקול) על גג הצ'ינג'; **השלישי** - השתתפות בצוותא עם עד המדינה ש.כ. בסילוק המטען הראשון ליד הצ'ינג' נוכח אותה תקלה בסוללה; **הרביעי** - השתתפות בצוותא עם עד המדינה ש.כ. וזאנה בהנחת המטען השני (שהתפוצץ בסופו של יום) על גג הצ'ינג'; **החמישי** - השתתפות בתצפיות שבוצעו לעבר הצ'ינג' על-מנת שניתן יהיה לדעת את מועד הגעתו של רזנשטיין ולהפעיל את המטען.

במהלך הטיעון, התמקדה ב"כ המבקשת בתשתית הראייתית הרלוונטית לארבעת הרכיבים הראשונים, וביקשה לראות בראיות שהציגה כמספיקות לצורך קביעת ראיות לכאורה. באשר לרכיב החמישי, ההנחה היא כי מדובר ברכיב אשר עוצמת הראיות בעניינו תתברר במסגרת ההליך העיקרי, כך שהחלטתי יוצאת מנקודת הנחה כי בשלב זה רכיב זה אינו עומד ביסוד ראיות התביעה.

8. **באשר לרכיב הראשון**, אני נכון לקבל את טיעון הסנגור בדבר קיומה של חולשה ראייתית, ואין לי אלא להפנות לקביעותי, כפי שניתנו בעניינו של משיב 14, במסגרת ההחלטה מיום 2.5.16, שם ציינתי כי הראיות האמורות עליהן הצביעה המבקשת, ככאלה המחזקות את מסקנתה לפיה החבורה האמורה הייתה בדרכה לביתו של ה.צ. על-מנת לתכנן את רצח רזנשטיין, רחוקות מלהיות ברורות, וקיימות מספר גרסאות (אשר קשורות כנראה למרחק הזמן מאז האירועים) של עד המדינה ש.כ. בהקשר זה.

עוד ציינתי, כי גם הודעת ה.צ אינה שופכת אור או מחזקת את הטענה בדבר קיומו של מפגש תכנון בביתו ביום 20.11.03 שעל פי כתב האישום, אמור להיות מוקדם למפגש בקאנטרי דקל, שכן לגרסתו, המפגש הראשון היה בקאנטרי דקל - ראה בהקשר זה הודעה מיום 30.6.15 עמ' 102 שורה 24 לתמליל החקירה, וכן הודעה מיום 14.6.15 בה ציין ה.צ: **"צלצל אלי בהתחלה הוא קבע איתי, הוא וגולן באו (ש.כ ומשיב 9)...קבעתי איתם ליד תחנת דלק, שם, ליד הירקון..."**. ציינתי כי בהחלט אפשרי שהתקיימו מספר מפגשי תכנון, וכי ממרחק הזמן קיים קושי לשייך מפגש מסוים לאירוע מסוים, אולם דומני כי חוסר הבהירות האמור, ובשלב בו אנו נמצאים, משליך על עוצמת הראיות.

מסקנתי אפוא כי אין בראיות שהוצגו ביחס לרכיב הראשון כדי ללמד על קיומן של ראיות לכאורה בעוצמה הנדרשת לשלב זה של ההליך.

9. שונים הם פני הדברים ביחס לרכיבים השני, השלישי והרביעי, שם קיימת עדות ישירה של עד המדינה ש.כ, ממנה ניתן ללמוד על מעורבותו של המשיב בהנחת שני המטענים, וזאת כמפורט להלן:

בהודעה מיום 30.6.15 (דיסק G-15-3381) ציין עד המדינה ש.כ את הדברים הבאים: **"ואני זוכר שנסענו מאשדוד, ושלומי נהג על המשאית, ועופר (המשיב - ב.ש) היה לידו... שלומי ועופר על המשאית... שלומי נהג ועופר לידו... אני נסעתי אחריהם... אנחנו מגיעים לשם, עולה על המדרכה... המשאית לא עולה על... מדליק את האוטו ועולה על המדרכה... את האוטו לכיוון הצ'ינג' ואז (מילה לא ברורה - ב.ש) עולה פותח שם את ה... מה שהיה מעל ה... גגון. מניח את המטען שם"**.

בהודעה מיום 30.6.15 (דיסק G-15-3319) נשאל עד המדינה ש.כ, פעם נוספת, על מעורבותו של המשיב בהנחת המטען הראשון, וציין כי המשיב היה חלק מהמבצע לכל אורכו (עמ' 5 ש' 5-6).

עד המדינה ציין, כי לאחר הנחת המטען הראשון, התברר כי הסוללה שחוברה למטען הייתה חלשה, והיה חשש כי לא ניתן יהיה להפעיל את המטען, ועל כן הגיע למקום, פעם נוספת, בצוותא עם המשיב על-מנת לאסוף את המטען התקול ולהחזירו ל"איש המטענים" (עד המדינה ה.צ) על-מנת שזה יחליפו באחר (הודעה מיום 30.6.15, דיסק G-15-3381 עמ' 53 ש' 17-23).

בהמשך, תיאר עד המדינה ש.כ כי עד המדינה ה.צ החליף את הסוללה במטען לסוללה חזקה יותר, והשלושה (עד המדינה, המשיב וזאנה) הניחו את המטען המתוקן, פעם נוספת, על גג הצ'ינג' (הודעה מיום 30.6.15, דיסק G-15-3381 עמ' 54 ש' 2-15).

יוצא אפוא כי עדותו של עד המדינה מפלילה באופן ישיר את המשיב בהנחת המטען הראשון (התקול), איסופו של מטען זה לאחר שהתברר כי הסוללה שהוצמדה לו חלשה מדי, והנחת המטען השני

שהתפוצץ, בסופו של יום, וגרם למותם של שלושה אזרחים ולפציעתם של רבים אחרים.

10. כידוע, השלב בו אנו נמצאים, הוא שלב הראיות לכאורה, וקיימת הבחנה ברורה בין עוצמת ראית הסיוע הנדרשת להרשעה בהליך העיקרי לבין זו הנבחנת בשלב המעצר.

עמד על כך בית המשפט בבש"פ 2580/97 **אנג'ל ואח' נ' מדינת ישראל**, פ"ד נא(1), 415, עמ' 421-422 שם ציינה כב' השופטת (כתוארה אז) ביניש את הדברים הבאים:

"חלקי עם אלה הסבורים כי נדרש סיוע לעדותו של עד מדינה, גם בשלב המעצר. אולם סיוע זה הוא לכאורי וברמה הראייתית הנדרשת בשלב זה של ההליכים".

ראה גם עמדת כב' השופטת (כתוארה אז) נאור בבש"פ 6206/05 **נאצר ואח' נ' מדינת ישראל** (21.8.2005).

בבש"פ 325/15 **כהן נ' מדינת ישראל** (2.2.2015) ציין בית המשפט העליון (כב' השופט זילברטל) את הדברים הבאים:

"כפי שציין בית משפט קמא, בפסיקה הובעו עמדות שונות בשאלה אם הסיוע הראייתי, הנדרש בשלב הכרעת הדין, נדרש גם בשלב המעצר (לפירוט ראו בבש"פ 6180/11 אלעזר נ' מדינת ישראל, פסקה ז' וההפניות שם (13.9.2011)). אינני רואה להביע עמדה נחרצת במחלוקת זו, בין היתר, מאחר שאף המדינה הביעה באחת ההזדמנויות את העמדה, כי בשלב זה של ההליכים לא ניתן לקבוע שיש די ראיות לכאורה כאשר הראייה היחידה הקיימת היא זו שלה נדרש הסיוע (בש"פ 6206/05 נאצר נ' מדינת ישראל, פסקה 16 (21.8.2005) להלן: עניין נאצר). עם זאת, יש להזכיר, כי גם העמדה המצדדת בכך שגם בשלב זה של ההליכים נדרש להציג ראית סיוע, גורסת כי "הסיוע לצורך שלב המעצר אינו חייב להגיע לרמה של הסיוע הנדרש לצורך הרשעה, שכן הבדיקה היא לכאורית בלבד" (עניין נאצר, פסקה 16). בכך יש להחליש במעט את משקל טענות העורר ביחס למאפיינים הנדרשים מראיות הסיוע, שכן, כאמור לעיל, לא נדרש שאלה יענו על כל הנדרש מסיוע לצורך הרשעה".

על רקע פסיקת בית המשפט העליון ביחס לעוצמתה של ראית הסיוע הנדרשת בשלב המעצר, השונה מעוצמתה של ראית הסיוע הנדרשת בשלב ההליך העיקרי, אבחן את הנתונים שהוצגו על-ידי המבקשת.

11. אין חולק, כי המשיב נחקר ביחס למעורבותו באירועי האישום הרביעי כבר בשנת 2004, כאשר

במסגרת אותה חקירה, הכחיש כל מעורבות באירוע, וחשוב לענייננו - הכחיש היכרות כלשהי עם המעורבים השונים שביחס לחלקם אף הוצגו לו תמונותיהם. כך הכחיש המשיב היכרות עם עד המדינה ש.כ.; כך הכחיש המשיב היכרות עם משיב 9; כך הכחיש היכרות עם משיבים 1 ו-3; כך הכחיש היכרות משמעותית עם אדם בשם פטריק אלקריף. ביחס אליו, ציין כי ראה אותו בבית המעצר, אבל אין ביניהם "אפילו לא דיבור".

הכחשה גורפת זו אינה עומדת במבחן המציאות ובמבחן הראיות, שכן מהנתונים שהוצגו, עולה כי בתקופה הרלוונטית היו בין המשיב לעד המדינה 34 שיחות; היו בין המשיב לשלומי וזאנה 29 שיחות; היו בין המשיב למשיב 13 שש שיחות; היו בין המשיב למשיב 14 שמונה עשרה שיחות; והיו בין המשיב למשיב 10 תשע שיחות. כל הדמויות המפורטות לעיל, הן דמויות שפעלו במסגרת האישום הרביעי, כמפורט בכתב האישום.

אפנה בהקשר זה לשני מספרי הטלפון אשר משויכים למשיב. המספר הראשון עולה מדוח הפעולה שנערך ביום 20.11.03, שם נעצר המשיב ביחד עם אחרים, והשוטרים ציינו בדוח הפעולה את מס' הטלפון שנמסר להם (057-805777). המספר השני, עולה מפנקס כתובות שנתפס בחיפוש שנערך בביתו של פטריק אלקריף (051-201172). להזכיר, כי אותו אלקריף תואר על-ידי המשיב בהודעתו משנת 2004, כמי שפגש פעם אחת בלבד בזמן מעצרו באבו-כביר, וזו גרסה, אשר לטעמי, אינה עומדת במבחן המציאות.

עוד אפנה למחקרי התקשורת המלמדים על השיחות שתוארו לעיל, כאשר שיוכם של מספרי הטלפון של המעורבים האחרים עולה מהודעות שמסרו באותה תקופה (ראה לדוגמא הודעת משיב 10 מיום 10.6.04; בהודעת עד המדינה ש.כ. מיום 4.7.04) כמו גם מפנקס הטלפונים שנתפס בביתו של אלקריף.

12. כיוון שהקשר של אותן דמויות שפורטו לעיל לאירועי כתב האישום אינו במחלוקת בשלב זה, (וניתן להפנות בהקשר זה גם להחלטות שניתנו בעניין משיבים 10, 13 ו-14), יש לראות בהכחשותיו הגורפות של המשיב כפי שאלו נמסרו בשנת 2004, אודות היכרות עימם, כאסופה של גרסאות כוזבות אשר די בהן על-מנת להוות, בשלב זה של ההליך, ראית סיוע.

אדגיש, כי אין המדובר בדמויות שוליות או בדמויות שחלקן לא ברור, אלא בדמויות שמעורבותן הוכחה בשלב זה של ההליך, ומכאן העוצמה הראייתית המשמעותית שיש לייחס לניסיונותיו של המשיב להרחיק עצמו מהיכרות עימן.

13. תמיכה ראייתית נוספת לחיבור הקיים בין הדמויות השונות, ניתן לראות גם משהייה משותפת בתאילנד לאחר אירועי כתב האישום, אליה התייחסתי בהחלטה שניתנה ביום 2.5.16 בעניינם של משיבים אחרים.

וכך ציינתי:

"כראיה נוספת הנמצאת במעגל הרחב יותר, ניתן להצביע על אותה נסיעה משותפת של חלק מחברי חולית הביצוע לתאילנד, שאינה מוכחשת, במימונו (המאוחר) של משיב 1. ברור, כי אין מדובר בראיה בעלת עוצמה משמעותית, בוודאי כאשר לנסיעה הצטרפו אנשים נוספים, אך כוחה יפה לצורך תמיכה בעדותו של עד המדינה ש.כ בעניין זה".

יובהר, כי השהייה המשותפת בתאילנד תוארה על-ידי עד המדינה ש.כ, והיא נתמכת בפלטי היציאות והכניסות שהוגשו ביחס למשיב, לעד המדינה ש.כ ולמשיב 13.

אני רואה אפוא בשהייה המשותפת בתאילנד ככזו המחזקת את עדותו של עד המדינה, ומעצימה עוד יותר את המשקל שיש ליתן להכחשתו של המשיב בדבר היכרותו עם עד המדינה ש.כ ועם משיב 13.

14. זו העת לבחון את טענותיו השונות של הסנגור, כאשר ביחס לרובן המכריע ראיתי לקבוע כי מדובר בטענות היפות בעיקר לשלב ניהולו של ההליך העיקרי, שכן לצורך בחינתן, יש לשמוע את העדויות השונות, לבחון כיצד דברים אלה מתיישבים עם נתונים אחרים, וכן לשמוע את עדותו של המשיב בבית המשפט, אשר בכל הליכי החקירה המרכזיים שהתקיימו בשנת 2015 שמר על זכות השתיקה.

באופן זה, אני מתייחס לטענות הסנגור ביחס למידת האקטיביות של החוקר חג'ג' במהלך חקירתו של עד המדינה ש.כ, וכן לפערים הנטענים הקיימים בין ההודעות הכתובות לבין תמלילי החקירות.

ביחס לטענות אודות חולשת הראיות באשר למפגש התכנון בביתו של ה.צ, וכפי שהבהרתי לעיל, ראיתי לקבל טענות אלה, אך עדיין - אינני סבור כי יש בחולשה הרלוונטית לרכיב זה (הרכיב הראשון כפי שהוגדר לעיל), כדי לערער את התשתית הראייתית העומדת לבחינה כעת.

ביחס לאסופת הטענות בדבר חולשה ראייתית באשר לרכיב החמישי (השתתפות בתצפיות) הרי שממילא, נוכח עמדת המבקשת בשלב זה, לא ראיתי צורך בהכרעה, כך שגם אם הייתי נדרש לטענות הסנגור ומקבלן, לא היה בכך כדי להשפיע על הקביעה הסופית. הנחתי אפוא, כפי שצינתי לעיל, כי אין בנמצא תשתית ראייתית ראויה ביחס להשתתפותו של המשיב בתצפיות.

באשר לטענה לפיה עד המדינה ש.כ "שתל" את המשיב בסיפור המעשה על-מנת לייצר לעצמו טענת אליבי, הרי שגם כאן, ראיתי לקבוע כי מדובר בטענה אשר דינה להתברר במסגרת ההליך העיקרי, ולאחר שתישמע עדותו של עד המדינה ש.כ על כל ההיבטים הרלוונטיים.

באשר לטענה כי איש מעדי המדינה, למעט עד המדינה ש.כ, אינו מתאר את פועלו של המשיב, אציין כי בעת אירועי כתב האישום היה המשיב צעיר בן 19, אשר צורף ל"מבצע", על-פי עדותו של ש.כ, נוכח ההיכרות

המוקדמת ביניהם, כך שממילא לא נטען כי מדובר בדמות מרכזית בארגון הפשיעה, אלא במי שהובא על-ידי ש.כ, וחלקו במסכת האירועים היה ממוקד, כעולה מקביעותיי. בנסיבות אלה, אינני רואה כיצד העובדה שהמשיב לא תואר על-ידי עדי מדינה אחרים, שלא בהכרח מסרו עדות ביחס לאירועי האישום הרביעי, משפיעה על עוצמת הראיות.

15. לאור האמור לעיל, בהתבסס על עדותו של עד המדינה ש.כ. באשר למעורבותו של המשיב, ותוך ראיית הכחשתו הגורפת של המשיב בדבר היכרות עם המעורבים השונים (הכחשה הנסתרת בראיות) כראיית סיוע בעלת העוצמה הנדרשת לשלב זה של ההליך, אני קובע כי קיימות ראיות לכאורה בכל הנוגע למעורבותו של המשיב בהנחת המטען הראשון (התקול), איסופו של מטען זה לאחר שהתברר כי הסוללה שהוצמדה לו חלשה מדי, והנחת המטען השני שהתפוצץ, בסופו של יום, וגרם למותם של שלושה אזרחים ולפציעתם של רבים אחרים.

16. באשר לעילות המעצר ולהיתכנותה של חלופה, ובהתאם להסכמה הדיונית שגובשה בין הצדדים, תינתן הכרעה משלימה לאחר שיישמעו מלוא טיעוניהם.

ניתנה היום, 12 יולי 2016, במעמד הצדדים.

בני שגיא, שופט